

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Martina Kopy a Mariana Kokeše, ve věci

žalobkyně: **N. T. T.**
zast. zákonným zástupcem N. T. L.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské nám. 5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2021, č. j. 114688-3/2021-OPL

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „soud“) domáhala přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení Velvyslanectví

České republiky v Hanoji (dále jen „Velvyslanectví“), ze dne 19. 3. 2021, č. j. 1323-2/2021-HANOKO, jímž byla zamítnuta žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a současně bylo v souladu s § 169d odst. 3 téhož zákona zastaveno řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky dle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Rozhodnutí žalovaného je nezákonné, protiústavní, diskriminační a ignorující právo žalobkyně na její rodinný život.
3. Část I.10, písm. j) Ochranného opatření ze dne 15. 3. 2021, č. MZDR 20599/2020-63/MIN/KAN (dále jen „Ochranné opatření“), je protiústavní a diskriminační. Žalobkyně odkazuje na argumentaci Ústavního soudu v nálezu ze dne 9. 2. 2021, Pl. ÚS 106/20 k obdobnému vládnímu opatření. Velvyslanectví tak bylo povinno se jím neřídit. Část I. odst. 10 Ochranného opatření zakazuje přijímat žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech s celou řadou výjimek, které nejsou nijak odůvodněny. Žádost žalobkyně o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s rodiči, kteří na území ČR pobývají na základě povolení k přechodnému pobytu rodinných příslušníků občana EU, mezi výjimkami uvedená není. Výjimku však mají např. děti rodičů s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem. Žalobkyně nemůže být oproti těmto dětem znevýhodněna. Není zřejmé, proč je zákazem přijetí žádosti zasahováno do práva žalobkyně na přístup k orgánům veřejné moci zaručené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) a do práva na rodinný život. Takový postup je diskriminační a porušuje čl. 1 a čl. 3/1 Listiny a čl. 10/2 a čl. 32 Listiny. Jedná se o zjevnou mezeru v Ochranných opatřeních. Jistě nebylo záměrem ministerstva zdravotnictví, aby se děti rodičů s povoleným přechodným pobytem rodinných příslušníků občanů EU ihned po narození ocitly v pozici neoprávněně pobývajících cizinců a nebylo by možno podat žádost o pobyt za účelem sloučení rodiny. Takové odlišné zacházení a právní postavení těchto dětí nemá rozumné odůvodnění. Napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 5 odst. 5 Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 20.09.2003, o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice Rady 2003/86/ES“). Tomuto požadavku ochranná opatření ministerstva zdravotnictví neodpovídají. Ochranné opatření i napadené rozhodnutí jsou v rozporu s Úmluvu o právech dítěte – čl. 3/1., 10/1., 16. Dle čl. 2 děti nemohou být znevýhodněny nebo diskriminovány z důvodu postavení svých rodičů. Žalobkyně je znevýhodněna – její rodiče mají postavení rodinných příslušníků občana EU a mají povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný nesledoval zájem dítěte, nedbal své povinnosti usnadnit spojení rodiny. Rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Tuto nezbytnost zásahu do rodinného života žalovaný ani netvrdí, ani neprokazuje. Mezinárodní smlouvy mají dle čl. 10 Ústavy přednost před ochrannými opatřeními ministerstva zdravotnictví, pokud jsou s nimi v rozporu, žalovaný se měl řídit jimi a nikoli ochrannými opatřeními.
4. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí a usnesení Velvyslanectví zrušil a věc vrátil Velvyslanectví k novému rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

5. Napadené rozhodnutí není nezákonné. Žalovaný je povinen postupovat v souladu se zásadou zákonnosti a řídit se též ochrannými opatřeními. Velvyslanectví ani žalovanému nepřísluší

posuzovat obsah Ochranného opatření. Správní orgány nemohou samy činit úsudek o zákonnosti či ústavnosti opatření obecné povahy jiných správních orgánů. Žalovanému dle § 174 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 správního řádu nezbylo než se ochranným opatřením řídit. V rámci řízení o odvolání nelze přezkoumávat Ochranné opatření. Dle čl. 5 odst. 5 směrnice Rady 2003/86/ES mají státní orgány při posuzování žádosti o sloučení rodiny brát ohled na nejlepší zájem dítěte. Výsledkem řízení o žádosti o upuštění od povinnosti od osobního podání žádosti však není meritorní rozhodnutí ve věci sloučení rodiny, ale pouze procesní rozhodnutí o zastavení řízení. Směrnice tak na napadené rozhodnutí vůbec nedopadá. Závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 46/2020-40 lze vztáhnout i na napadené rozhodnutí.

6. Nad rámec žalovaný uvedl, že rodiče žalobkyně jako držitelé povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU nejsou nositeli práva na sloučení rodiny. Ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice Rady 2004/38/ES“), nejsou práva přiznaná rodinným příslušníkům jejich vlastními právy, nýbrž právy odvozenými, získanými z důvodu jejich postavení rodinného příslušníka oprávněné osoby. Nesvědčí jim právo pobytu na území ČR jako členského státu EU podle čl. 20 Smlouvy o fungování EU. Podle čl. 3 odst. 3 Směrnice 2003/86/ES se tato nevztahuje na rodinné příslušníky občanů EU. Žalobkyně tak není oprávněna požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny (srov. § 42a odst. 1 písm. b) a odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců). Přestože situace žalobkyně není upravena unijním právem, v souladu s Úmluvou o lidských právech a základních svobodách i Úmluvou o právech dítěte je jí zákonem o pobytu cizinců umožněno požádat o sloučení rodiny prostřednictvím institutu národního práva, dlouhodobého víza za účelem rodinným.
7. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. V projednávané věci je předmětem sporu, zda mělo být v případě žalobkyně upuštěno od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.
11. Předně soud uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že Ochranné opatření již není účinné, nevyzýval žalobkyni, zda podává návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s.
12. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za*

účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.“

13. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců „S výjimkou žádostí nepřijatelných podle § 169h odst. 1 písm. b) a § 169h odst. 3 může zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví.“
14. Cizinci podávají dle zákona o pobytu cizinců žádosti o pobytová oprávnění především na zastupitelských úřadech ve státech, jejichž jsou občany, popřípadě, k nimž mají jiné vazby (srov. např. § 42a odst. 4 či § 69 odst. 1, ve spojení s § 169g zákona o pobytu cizinců). Zastupitelský úřad je v rámci výkonu své pravomoci správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (např. rozsudek NSS ze dne 3. 11. 2017, č. j. 4 Azs 168/2017-5). V nynější věci tak byl prvostupňovým správním orgánem. Proti rozhodnutí zastupitelského úřadu je pak přípustný řádný opravný prostředek (rozklad), o kterém rozhoduje ministr zahraničních věcí (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 195/2018-48).
15. Ze spisového materiálu vyplynulo, že dne 26. 2. 2021 bylo Velvyslanectví doručena žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny dle § 42a zákona o pobytu cizinců, spolu se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žádost žalobkyně odůvodnila tím, že jako dcera rodičů pobývajících na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu rodinných příslušníků občana EU, není oprávněna podat žádost o dlouhodobý nebo trvalý pobyt na území. Žalobkyni dále v dané době bránila k osobnímu podání na Velvyslanectví cestovní omezení související se situací celosvětové epidemie koronaviru SARS-CoV-2. Pro žalobkyni by vycestování znamenalo dlouhodobé odloučení od rodiny. Spolu s ní by navíc byl nucen vycestovat jeden z jejích zákonných zástupců. Trvání na vycestování žalobkyně by tak bylo v rozporu s Úmluvou o právech dítěte a rovněž s Listinou, konkrétně s články zaručující právo na ochranu rodiny a nezletilých dětí. Vycestování do Vietnamu by rovněž představovalo nepřiměřený finanční náklad.
16. Žalobkyně je dítětem narozeným na území, a to dne 31. 8. 2020 ve Znojmě. Oba zákonní zástupci žalobkyně na území pobývají na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, a proto nebyli dle správních orgánů oprávněni podat jménem žalobkyně žádost o udělení dlouhodobého pobytového oprávnění.
17. Ochranné opatření ze dne nebylo během jeho účinnosti podrobeno soudnímu přezkumu. To je v zásadě výsledkem rychlého sledu vydávání ochranných opatření, kdy je ochranné opatření nahrazováno nově účinným (případně se zohledněním změny poměrů) a ochrana vůči konkrétnímu ochrannému opatření (jež již pozbylo účinků) je tak limitována (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2023, č. j. 62 A 2/2023-96).
18. Předmětné Ochranné opatření sice bylo v době podání žádosti účinné, avšak později bylo s účinností od 5. 4. 2021 zrušeno a nahrazeno jiným. To však není překážkou tomu, aby krajský soud sám v nynější věci posoudil zákonnost (potažmo též ústavnost) Ochranného opatření. Vzhledem k jeho následnému zrušení jej již nelze samostatně přezkoumat postupem dle § 101a a násl. s. ř. s. (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, čj. 8 As 34/2020-100, a to zejména odstavce [126] až [132]). Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku vyjádřil k tomu, jak mají správní soudy postupovat v situaci,

kdy v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci, kde bylo již zrušené či neúčinné opatření obecné povahy užito, soud může posoudit jeho soulad se zákonem, ústavním zákonem či mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu, analogicky podle čl. 95 odst. 1 Ústavy. Pokud shledá jeho nezákonnost, v posuzované věci je neaplikuje.

19. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu akcentoval, že „se jedná o jediný právně možný postup, jak dostat imperativu plynoucímu z čl. 1 odst. 1 Ústavy, podle něž je Česká republika svrchovaná, jednotná a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana, a jak stěžovatele současně zachovat účinný prostředek ochrany, přístup k soudu a ke spravedlnosti v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny i čl. 6 Úmluvy... Nelze ani pominout, že pokud by byl v těchto situacích soud nucen vycházet z presumpce správnosti opatření obecné povahy, pak by je nemohl přezkoumat dokonce ani v případě přezkumu rozhodnutí trestní povahy. V posuzované věci může jít například o spáchání přestupku spočívajícího v nesplnění povinnosti uložené mimořádným opatřením vydaným podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví [§ 92n odst. 1 písm. b) téhož zákona], což jsou mj. i napadená mimořádná opatření žalovaného zakazující osobní přítomnost na vzdělávání. Správní orgán by o vině mohl rozhodovat i několik měsíců či dokonce let po zrušení dotčeného mimořádného opatření, a přesto by z jeho obsahu vycházel, neboť v době spáchání skutku bylo účinné a nikdy nebylo zrušeno pro nezákonnost. Pachatel by se však proti tomu nemohl reálně bránit, protože by sice mohl soudně napadnout samotné správní rozhodnutí, avšak nedosáhl by přezkumu (posouzení) mimořádného opatření, jehož porušením se měl přestupku dopustit, neboť to bylo (nikoli pro nezákonnost) zrušeno či jinak odpadlo. Taková nerovnováha mezi státem a jednotlivcem by byla v právním státě neobhajitelná a neudržitelná“.
20. Ochranné opatření je dle žalobkyně protiústavní a diskriminační. Není odůvodněno, proč narozdíl od žalobkyně mají jiné děti výjimku. Zákazem přijetí žádosti je zasahováno do práva žalobkyně na přístup k orgánům veřejné moci zaručené čl. 36 Listiny a do práva na rodinný život, zejm. čl. 1, čl. 3/1, čl. 10/2 a čl. 32 Listiny. S názorem žalobkyně se krajský soud neztotožňuje.
21. Dle čl. I. odst. 10 písm. j) Ochranného opatření se nařizuje nepřijímat žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích, výjimku mají např. děti rodičů s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem, dále například mimořádná pracovní víza, víza za účelem sezónního zaměstnání, žadatelé o modrou kartu, víza a pobyty za účelem studia, popřípadě dlouhodobá víza za kulturním, sportovním účelem. Na posuzovanou věc se tedy v Ochranném opatření uvedené výjimky nevztahují.
22. Ochranné opatření bylo přijato k přerušení šíření infekční nemoci, k čemuž bylo mimo jiné použito jako jeden z účinných a nezbytných nástrojů omezení pohybu osob. Toto opatření tedy sleduje legitimní cíl. Žalobkyně uvedené opatření sice může subjektivně vnímat úkorně, to však *a priori* nezakládá protiústavnost či nezákonnost Ochranného opatření, potažmo povinnost žalovaného žádost žalobkyně akceptovat. Žalobkyně žádala o sloučení s rodiči, kteří na území pobývají na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Rodiče žalobkyně však nejsou dle čl. 3 odst. 3 Směrnice Rady 2003/86/ES nositeli práva na sloučení rodiny ve smyslu Směrnice Rady 2004/38/ES, jak mimo jiné správně upozornil žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Žádost o tento pobytový titul tak nelze opírat o ochranu rodiny a rodinného života ve smyslu uvedených článků Úmluvy a Listiny.

23. Krajský soud taktéž neshledal, že by Ochranné opatření bylo vůči žalobkyni diskriminační. Nutno podotknout, že žalobní argumentace je v této souvislosti značně kusá, čemuž odpovídá i rozsah jejího vypořádání ze strany krajského soudu. Žalobkyně konkrétněji namítá pouze tolik, že některé jiné skupiny cizinců výjimku ze zákazu přijímání žádostí mají (jedná se například o víza a pobyty za účelem studia, popřípadě dlouhodobá víza za kulturním, sportovním účelem). Tento rozdílný přístup představuje dle žalobkyně zásah do jejího práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny a dále do jejího práva na rodinný život.
24. Žalobkyně odkázala v souvislosti s námitkou diskriminace na náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 106/20, který dle žalobkyně řešil obdobnou situaci ve vztahu k odlišnému zacházení s rozlišnými skupinami podnikatelů. To, že Ústavní soud zrušil některá ustanovení usnesení vlády, jimiž byl zakázán maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách se stanovenými výjimkami, samo o sobě neznamená, že i v případě žalobkyně došlo k diskriminaci. Dle tohoto nálezu „[p]ři přezkumu, zda nedošlo k porušení práva na rovné zacházení z důvodu rozlišovacích kritérií užitých v právní úpravě, je třeba posoudit, zda 1. jde o srovnatelné jednotlivce nebo skupiny; 2. je s nimi nakládáno odlišně a na základě jakého důvodu; 3. jde odlišné zacházení daným jednotlivcům nebo skupinám k tíži (uložením břemene nebo odepřením dobra); 4. je toto odlišné zacházení ospravedlnitelné, tedy a) sleduje legitimní cíl a b) je přiměřené“.
25. Dle zdejšího soudu není naplněna již první z uvedených podmínek, tj. srovnatelné postavení jednotlivce či skupiny. Jak plyne z obsahu Ochranného opatření, nastavení výjimek ze zákazu přijímání pobytových žádostí se vedle nárokových rodinných pobytů vztahuje především na ekonomicky orientované pobytové tituly. Týkají se tedy osob, které v České republice chtějí vykonávat ekonomickou činnost (to je patrné i v případě pobytů za kulturním či sportovním účelem, neboť dle sdělení Komise se tato výjimka má vztahovat na profesionální umělce a sportovce), popřípadě se připravovat na své budoucí povolání formou studia. Žalobkyně naproti tomu v důsledku volby pobytového oprávnění, o něž usiluje, takovou osobou naopak není.
26. I kdyby však zdejší soud dospěl k závěru, že první podmínka tzv. diskriminačního testu naplněna je (tedy v podstatě že za srovnatelné jedince či skupiny je třeba považovat všechny cizince pocházející ze třetích zemí, s čímž se krajský soud ovšem neztotožňuje), pak rozdílné zacházení v daném ohledu pramení z odlišného cíle, za kterým cizinec měl v dané době v plánu do České republiky přicestovat. Důvod takového odlišného zacházení je pak primárně hospodářský, což je v situaci bezprecedentního zásahu do fungování české ekonomiky v důsledku pandemie nemoci COVID-19 obhajitelné. V opačném případě by vedle samotných protiepidemických opatření mohlo dojít k útlumu ekonomiky i v důsledku nedostatku kvalifikované pracovní síly. Ekonomický zájem České republiky pak za této situace nepochybně předčí zájem žalobkyně na sloučení s jejím synem za situace, kdy na něm není jakkoli závislá. Výjimky pro pobyty za účelem kulturním, sportovním či studijním z povahy věci dopadají na mnohem menší okruh osob, než jak je tomu v případě pobytů za účelem sloučení rodiny. O ten by potenciálně mohli žádat rodinní příslušníci všech cizinců, kteří na území České republiky již pobývají, a to i v případě tzv. nenárokových pobytových titulů. Potenciální dopad na mobilitu osob, které se státy v průběhu pandemie snažily zabránit, by tak byl nepoměrně větší (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 1. 2023, č. j. 61 A 29/2021-52).
27. Správní orgány jsou vázány zásadou zákonnosti stanovené v ust. § 2 odst. 1 správního řádu, tudíž jsou nuceni přihlížet ke všem zákonům a dalším právním aktům. Správní orgán by

nepostupoval správně, pokud by některé právní předpisy či závazné právní akty nezohlednil. Úkolem správních orgánů není posuzovat zákonnost či ústavnost jednotlivým právních předpisů, neboť k tomu nejsou nadáni pravomocí. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud zohlednily v té době účinné Ochranné opatření.

28. Rozhodnutí žalovaného je dle žalobkyně v rozporu se čl. 5 odst. 5 Směrnice 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Dle tohoto ustanovení mají státní orgány při posuzování žádosti o sloučení rodiny brát náležitý ohled na nejlepší zájem nezletilého dítěte. Správní orgány rozhodly řízení o žádosti o upuštění od povinnosti od osobního podání žádosti tak, že řízení bylo zastaveno. Nejednalo se tak o meritorní rozhodnutí ve věci sloučení rodiny, nýbrž o rozhodnutí procesní. Soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného ve vyjádření k žalobě, že Směrnice 2003/86/ES na nyníjší případ nedopadá.
29. Žalovaný dle žalobkyně opomíjí Úmluvu o právech dítěte, přičemž ochranná opatření jsou s Úmluvou o právech dítěte v rozporu. Žalobkyně zdůrazňuje články 3 odst. 1, čl. 10 odst. 1 a čl. 16. Žalovaný dle žalobkyně svým rozhodnutím nesledoval přednostně její zájem, nedbal své povinnosti usnadnit spojení rodiny. Žalobkyně dále namítá, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Co se týče námítky, že dle čl. 2 Úmluvy o právech dítěte nemohou být z důvodu postavení rodičů znevýhodněny či diskriminovány, soud s žalobkyní souhlasí, avšak v předmětném řízení se, jak soud již zmínil, nejednalo o meritorní rozhodnutí. Z tohoto důvodu nemohly být zohledněny ani ostatní žalobkyní uváděné články, Úmluva o právech dítěte obecně, a stejně tak i Evropská úmluva o lidských právech. Žalovaný tak nemusí tvrdit ani prokazovat nezbytnost zásahu do rodinného života žalobkyně, jak žalobkyně namítá.
30. Žalobkyně dále namítala, že dle čl. 10 Ústavy mají mezinárodní smlouvy přednost před zákonem, pročez by se jimi žalovaný měl řídit namísto Ochranného opatření. Jak již soud uvedl výše, rozhodnutí správních orgánů nebylo meritorním rozhodnutím – dle rozsudku NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 46/2020-40, *„v případě rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti cizince o pobytové oprávnění nejsou správní orgány s ohledem na to, že neposuzují žádost meritorně, povinný posuzovat možný zásah tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. [...] Tento závěr [...] lze přitom vztáhnout nejen na posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ale rovněž ve smyslu čl. 8 Úmluvy (o lidských právech a základních svobodách - pozn. žalovaného). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy (o lidských právech a základních svobodách - pozn. žalovaného) a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte“*. Tento závěr lze analogicky vztáhnout i na zde řešený případ, neboť se jednalo o přiznání/nepřiznání výjimky z nutnosti podat žádost o pobytové oprávnění osobně.
31. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány věc správně posoudily, pokud předmětné řízení zastavily.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. listopadu 2023

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu